Ohře květen 2003

Místo děje: *Ohře od Kynšperku nad Ohří po Karlovy Vary*

Časové období: *10. 5. 2003 – 11. 5. 2003*

Zapsal: *Petr Kučera*

Osoby a obsazení: *Členové Turistického oddílu MFFUK, výpis neuvádím, jelikož jich bylo docela dost.*

Tento deníček věnuji Kvetoucí Pampelišce, nejlepšímu háčkovi a kormidelnici, s níž jsem měl tu čest sdílet loď.

Úvod

Tradiční jarní voda se letos odehrávala na Ohři, jeli jsme od Kynšperku nad Ohří od Karlových Varů. Deníček píšu s týdenním zpožděním a některé zážitky tak mohou být přehlušeny jinými z Jarní školy.

Sobota 10. května

Dohadování kolem letošní Jarní vody bylo, jako obvykle, mírně hektické. Obtížné bylo určit, kam vlastně pojedeme. Původní nápad byl jet na horní tok Otavy. Z toho důvodu jsme dokonce věnovali skoro dvě hodiny v jeden pondělek, abychom vyzkoušeli, jestli jsou použitelné nějaké zavřené lodě, jelikož jízda na otevřených lodích by byla na uvedeném místě poněkud problematická. Lodě jsme vyzkoušeli a zjistili, že by byly použitelné skoro všechny, až asi na dvě, přesto by však množství nebylo zcela dostatečné. Rozhodující ovšem bylo, že nebylo dostatečné množství vody.

Pedro tedy navrhoval Berounku, čímž mne opravdu moc nenadchl. Nakonec vše dobře dopadlo a dohodli jsme se, že vyjedeme na Ohři. Jako spolulodnici jsem si vybral Kvetoucí Pampelišku, k mé radosti s tím i souhlasila. V sobotu v půl sedmé jsem se tedy dostavil k Aleškovi, který bydlí nedaleko mne, a pak jsme odjeli do loděnice v Chuchli. Sraz měl být v sedm, dojeli jsme myslím včas. Na místě bylo zatím jen nemnoho účastníků, zanedlouho přijeli další, sraz jsme skoro dodrželi, až na Pábu, který přijel, když už jsme téměř odjížděli. Šedý Vlk s sebou kupodivu nevzal kytaru, ačkoli se mnou včera talkoval, chtěje zjistit, co si má vzít s sebou do lodě krom houby a ptal se mne, jestli má kytaru vzít, na což jsem mu přisvědčil s tím, že se někam do auta vejde. Ale Sněhová Lilie má, stejně jako vloni, housle.

Naloživše lodě, odjíždíme z loděnice tuším kolem půl deváté, v Kynšperku na tábořisti jsme kolem jedenácté. Jsme zde jako první. Než přijedou ostatní, stačíme složit lodě, které nemůžeme dát na trávník hned k vodě, jelikož trávník je zrovna sekán, a vybalit si svačiny. K svačině, ale hlavně na počest Kvetoucí Pampelišky, která má dneska svátek, jsem dokonce upekl bábovku. Kupodivu jí, a nejen jí, i chutná. Pak už přijíždějí ostatní, až na Pábu, který z loděnice odjížděl asi o půl hodiny později. Pedro rozhoduje, že auta převezou hned, než Pába přijede a on si je tady holt nechá. Převoz aut trvá docela dlouho. Obloha se mezitím vybarvuje do šedočerna a nechává na zem padnout i nějaké kapky, místy ne zrovna řídce.

Dan s Klárou mají s sebou jako porcelán Zuzanku[1]. Velký Grizzzly se ji snaží přesvědčit, aby mu do lodi půjčila jednu z kachniček, leč neúspěšně. Nepomáhá ani to, že si s ní hraje s nafukovacím míčem. Snažím se přesvědčit Kvetoucí Pampelišku, že by bylo dobré, kdyby si upletla věneček z kvetoucích pampelišek a dala si jej na cestu na hlavu, ale vymlouvá se na to, že to neumí a je jí líto pampelišek a tak podobně. Mimoto mi Kvetoucí Pampeliška říká, že se jí nelíbí slovo úvazy, to když jsem chtěl, aby poznala, jakým uzlem jsem je přivázal k lodi. Šlo o dračí smyčku, což nepoznala, Sněhová Lilie ji poznala hned. Konečně přijíždí Pába. Skládají lodě a kompletují se posádky, mezitím někteří zjišťují, že někdo odvezl dvě lavičky, každou z jiné lodě, do Lokte a řidiči už jsou na cestě zpět.

Když přijedou řidiči, asi v jednu, můžeme se konečně vydat na cestu. Na to, že máme dnes ujet to, co jsme vloni ujeli za dva dny, vyrážíme docela pozdě. V tuto chvíli neprší a dokonce se ukazuje i sluníčko. Sedám si dopředu, abych se mohl opalovat, zatímco Kvetoucí Pampeliška si, svojí volbou, sedá dozadu, aby mohla pádlovat. Lucka jede se Šurim a vypadá to, že mnoho času v lodi dosud nestrávila. Dostává tedy od Šuriho instrukce, podle nichž bude nejlepší, když nebude dělat nic. Šedý Vlk, který také dosud na lodi téměř nejezdil, jede s Davidem. Velký Grizzzly jede samozřejmě se Sněhovou Lilií.

Cesta probíhá vcelku v pohodě, soulodíme jen sporadicky. Zastavujeme se v hospodě pod nějakým jízkem, kde jsme se zastavovali i vloni. Zatímco většina z nás zde svačí[2], Pába jde cvičit pod jez. Zanedlouho sedají za stejným účelem do lodě i David s Kvetoucí Pampeliškou. Nikdo z nich se bohužel nevykoupe[3]. Vyrážíme dál, na dalším jezu měníme s Kvetoucí Pampeliškou místa a sedám si dozadu.

Doteď bylo docela hezky, ale obloha se nějak zatahuje a padá i sem tam nějaká kapka. Projíždíme Sokolovem, kde na nás letos kupodivu nestříká nikdo z mostu vodu, zato tu houstne déšť, a tak čekáme chvilku pod mostem. Míjíme Královské Poříčí, kde jsme vloni nocovali, kousek dál čekáme pod dalším mostem, než přejde další liják, pak se mraky trochu protrhávají. Voda nám olejovatí, jak se blížíme k Loketským jezům. Projíždíme Loket a stahujeme po provaze lodi nejprve zahnutou retardérkou, nato je stahujeme i po druhém jezu. Odsud už je to jen kousek k Loketskému kempu, kde se zastavujeme na noc.

Řidiči vyrážejí pro některá auta. Aleškovo je už tady, a tak si hned můžeme s Kvetoucí Pampeliškou postavit stan, převléknout se a pustit se do svačení. Zatímco Lucka klepe kosu, protože má věci u Páby, tak si ještě chvilku počká. Nakonec jí Pepa půjčuje alespoň nějakou mikinu, aby docela nezmrzla.

Dojídáme mojí bábovku, na to, že jsem podobný experiment dělal poprvé, to dopadlo celkem dobře. Ještě než se vrátí další auta s věcmi, vyrážíme na dřevo, abychom si měli v noci na čem opéct buřty. Vyrážíme přímo nad tábořiště do svahu, ačkoli podle mne by bylo lepší vyrazit nahoru až kousek dál od tábořiště. Tady musíme

[1]Nejen jako porcelán, i Zuzanka měla vlastní pádlo, ačkoli podle ní to bylo prádlo a prádlovalo se s ním.

[2]Pedro a několik dalších si dávají klobásu. Pedro pak obchází kolem nich a vyptává se, jak jim chutnala. Výsledky ankety jsou nejednonačné.

[3]„Bohužel“ samozřejmě meplatí pro Kvetoucí Pampelišku, kdyby mi Přiletěl-z-Vesmíru vykoupal kormidelnici, se zlou by se potázal.

jít docela vysoko do prudkého kopce, než najdeme alespoň nějaké větvičky. Pak ještě kousek, než narazíme na větší. na jednom stromě je suchá větev, na níž Sněhová Lilie samozřejmě upozorňuje, nijak se pro ni ovšem nesnaží dostat. Toho se ujme Kvetoucí Pampeliška, které se podaří dostat nahoru dříve než mně, majíc tuším Marblovy ruce jako stupátko. Nakonec se nám daří nasbírat celkem slušné množství dřeva a snést ho dolů. Cesta dolů se dřevem je ještě náročnější, než nahoru, obzvlášť, když si někdo jako já vezme sandálky a žádné jiné boty.

Dole příliš neleníme a srovnavši si trochu věci u stanů, vyrážíme do hospody. My, tedy, já, Kvetoucí Pampeliška, Velký Grizzzly, Sněhová Lilie, Šuri, Tonda, Marble a David. Někteří z nás jsme si totiž nebrali moc jídla s tím, že se najíme někde v občerstvovně. Lucka s Šedým Vlkem zůstávají v táboře. Jdeme směrem do města, cestou vidíme lavičku pod dvěma lipami. Nemohu prostě odolat a sedám si na ni a lákám k tomu i Sněhovou Lilii a Kvetoucí Pampelišku, prostě zážitek na celý život.

Ve městě obhlížíme několik podniků, ale buď v nich nevaří, neb mají docela draho. U jednoho, kde už nevařili, nám kdosi radí, abychom šli dolů k nádraží do hospody Formanka, kde by měli vařit pořád, levně a dobře. Zmiňují se i o pizzerii, ale ten kluk na to říká, že určitě nechceme pizzu, že chceme něco jako guláš. Nevíme sice, jak k tomu názoru došel, ale budiž. Jediné, co mne napadá je, že se podíval Kvetoucí Pampelišce do očí a uviděl v nich touhu po guláši.

Jdeme se tedy projít po náměstí, pomalu směřujíce k Formance. Velký Grizzzly pořád vymýšlí, jak by oslavil svátek Kvetoucí Pampelišky. Jediné, co ho zrovna napadá je, že by ji mohl vykoupat v Ohři nebo kašně. Kašna je blíž, zkouší to hned u dvou, naštěstí si to nakonec rozmyslí. Mě se teda zdá podobné klučičí chování divné, ptám se Sněhové Lilie a Kvetoucí Pampelišky, jestli jim to imponuje, když je kluci různě zvedají, otáčí vzhůru nohama, šlapou na břicho a tak podobně. Kvetoucí Pampeliška odpovídá, že jo, a u Sněhové Lilie je to jasné, protože přesně na to ji přece Velký Grizzzly sbalil. Tak teda fakt nevím, jestli bych neměl změnit způsob chování, ačkoli spíš přehodnotím životní cíle, protože starého psa novým kouskům nenaučíš a ani ocas mu nenarovnáš.

U mostu ukazujeme s Kvetoucí Pampeliškou ostatním medvědy. Ve skutečnosti jsou to nějaké kozy, ale Lakmus nás vloni nalákal dolů pod most zprávou, že tam mají medvědy. Krom toho navrhuje Velký Grizzzly Kvetoucí Pampelišce, že by měla přejít most po zábradlí, které je sice docela široké, ale Ohře je docela hluboko. Kvetoucí Pampeliška se toho samozřejmě ihned chytí, vyleze na zábradlí a vydá se nad temné hlubiny oharské. Za ní se vydá i Velký Grizzzly, ale hned to zase vzdá. Nevím, jestli je to tím, že stárnu, ale dělá se mi z toho docela nevolno. Po pravdě, mám sto chutí jít k ní a vrátit ji mírným násilím zpět na chodník. Jediné, co mně odrazuje je, že je už plnoletá a hlavně to, že bych ji třeba vylekal a místo na chodník by seskočila na druhou stranu. Kupodivu mé pocity sdílí jen Sněhová Lilie, jen bez té tendence jít Kvetoucí Pampelišku strhávat na chodník. Ostatní to považují za úžasný kousek a Kvetoucí Pampelišku za to obdivují. Fakt nechápu, co je na tom hodné obdivu.

Od mostu jdeme dolů a podle řeky směrem k nádraží. Cestou se ještě zastavujeme u skalky, na níž se snaží Kvetoucí Pampeliška a myslím Šuri vylézt. Odrazujeme je tím, že už pomalu bude devět a možná tam vaří jen do desíti. Cestou za nádražím je kolotoč a Velký Grizzzly prohlašuje, že už ví, jak oslaví svátek Kvetoucí Pampelišky, až se budeme vracet zatočí ji na kolotoči. Ve Formance zjišťujeme, že kuchař už odešel, pročež nám servírka může dát jen pití a brambůrky, protože nesmí sahat ani do utopenců. To je teda život.

Sedáme si chvilku na zahrádku a dáváme si něco k pití a brambůrky. Mezitím nám Tonda ukazuje nějaké fotky z toho, jak slavil čarodějnice. Nesetrváváme zde dlouho, poněvadž se těšíme na buřty, jediné jídlo, které s sebou máme. Kvetoucí Pampeliška se na buřty netěší, jelikož je nejí, zato se těší na to, že je bude někomu opékat. Cestou zpátky se snažíme zdržet s Velkým Grizzzlym ostatní u stolního fotbálku, bohužel neúspěšně. U kolotoče se však chvilku zastavujeme, abychom se trošku zatočili. Kousek za námi přichází i Velký Grizzzly a opravdu nás roztáčí, až málem vypadneme ven. Pak už jdeme opravdu do tábora, kam docházíme stejně s Pedrem, Pavlem, Pábou a dalšími, kteří však byli v hledání jídla úspěšnější.

Lucka s Šedým Vlkem, Danem a ostatními, kteří zatím seděli u ohně, chtěli už jít spát, ale když jsme trochu oživili atmosféru svým příchodem, ještě si to rozmyslí. Nastává idylka u ohně. Pečeme si buřty, vaříme čaj na ohni[4]. Kvetoucí Pampeliška skutečně ochotně opéká buřty všem zájemcům, většinou Šurimu. I mně jeden upeče, za což jí slíbím pohádku. Jen tu chybí ta kytara, jíž se Šedému Vlkovi nechtělo brát vzhledem k předpovědi počasí s sebou. Dan nechává kolovat nějakou hruškovici, nebo něco podobného, v podivné lahvičce, v níž je ještě jedna baňka s barevnou tekutinou neznámého složení.

Kolem půlnoci jdou spát skoro všichni, ti zbylí se rozhodují dopálit zbytek dřeva, abychom zde nenechali nic dalším vodákům. To se činí tak, že se nahází všechno dřevo na oheň, díky čemuž vznikna vysoká vatra, vhodná akorát ke skákání přes ni. Skáče nás několik, kupodivu nedochází k epilaci chlupů na nohou. Zato když skáče David, zapraská cosi mocným vzplanutím a kraj se rozvoní dechem spálených vlasů. Když David doskočí, zjišťujeme, že má zcela ožehlý vous a okraj vlasů. Je vidět, že musí ještě trénovat postavení hlavy.

[4]To abych měl zase proč drhnout kotlík od sazí.

Asi v jednu jdu spát i já, ale moc mi usínání nejde, jelikož tuším, že bude ještě v dohledné době harašit Kvetoucí Pampeliška. Tak se děje až o druhé v noci, místo toho, aby vlezla do stanu, prohlásí, že jdou spát ven a jestli nechci jít taky. Ach jo, no jelikož nerad spím ve stanu a obzvlášť sám, ještě se přeci jen zvedám, abych si přesunul karimatku a spacák. Ulehnuvši, chce po mně Kvetoucí Pampeliška tu pohádku, ale protože už skoro spím, řeknu jí je, že ji prohrála, nepřišedši včas spát.

Neděle 11. května

Ráno nás probouzí hluk v táboře. Pedro už od časných ranních hodin provolává, že ti, kdo chtějí jít na prohlídku hradu, mají už být dávno na cestě. Aniž bychom vylézali ze spacáku, věnujeme se snídani. Šuri naznačuje, že kdesi za stanem má kyselé okurky, na něž včera večer úplně zapomněl. Ptá se Pavla, stojícího zrovna u těch míst, je-li tomu tak, prý ano. K tomu, aby nám byly doneseny myslím angažuje Lucku. Šuri je zkouší otevřít nehty, ač mu radím, že podobné uzávěry je nejlépe otvírat loktem. Tak se mi to taky posléze daří.

Po snídani to vypadá, že ještě nikdo na hrad neodešel, tak se rozhodujeme, že tam taky zajdeme. S Kvetoucí Pampeliškou jsme tam ale byli už vloni, a tak půjdeme asi jen do města do cukrárny. Sbalivše stan a uloživše věci k Aleškovi do auta, vyrážíme jako poslední. Se mnou a Kvetoucí Pampeliškou jdou Lucka a Šedý Vlk. Vystoupavše ke hradu, váhají Šedý Vlk i Lucka, chtějí-li jít na prohlídku, nebo rovnou do cukrárny. Bohužel nás nepustí bez zaplacení ani na nádvoří. Šedý Vlk zjišťuje, že další prohlídka je ve tři čtvrti na deset, což je asi za deset minut, a trvá asi tři čtvrti hodiny. Mezitím nám mávají Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym z okénka věže a volají na nás ať na ně pak počkáme v cukrárně. Když stále Lucka s Šedým Vlkem váhají, navrhujeme jim, ať si hodí korunou. Kvetoucí Pampelišce někdo říkal, že je to výborný způsob, jak se rozhodnout, jelikož tím se ukáže, co vlastně člověk chce. Házejí si tedy korunou a vychází jim, že mají jít do hradu. Ve chvíli, kdy se už loučíme, otáčí se přece jen za námi a jdou radši do cukrárny. Zjistili prostě, co vlastně chtěli.

V cukrárně v zeleném domě na náměstí mají otevřeno až v deset hodin. Trochu se tedy procourneme po centru a stavujeme se v samoobsluze pro něco k pití. Kupodivu je otevřená, ač je neděle. Pak sedíme před cukrárnou a koukáme na kostel. Kvetoucí Pampeliška s Luckou se jdou podívat dovnitř na mši. Vrací se chvilku po desáté s tím, že kostel byl hezký, a tak můžeme jít konečně na zmrzlinu a pohár.

Na ostatní zde ovšem nečekáme a místo toho jdeme po půl jedenácté zpět do tábora, kde jsme ještě před jedenáctou. Jediný, kdo je tu, je Pedro a Pepa. Pepa totiž ulehnul už včera hned po postavení stanu a vyspává ještě teď. Ve čtvrtek totiž byli na cyklovýletě mimo jiné s Pábou, Lakmusem a Pedrem. Tam se koupali a Pepa si asi pod jezem loknul vody z Berounky, pročež mu teď není příliš dobře.

Jdu si konečně vyčistit zuby, zatímco Kvetoucí Pampeliška tak učinit nemůže, majíc kartáček u Aleška v autě. Pak ležíme na sluníčku a čekáme na ostatní. Mezitím se mě snaží Kvetoucí Pampeliška přesvědčit, abych jí pověděl tu pohádku, k čemuž se připlete i Zuzanka. Tu nalákají na to, že stačí, když si nějakou pohádku vybere a já ji pak budu vyprávět. Naštěstí nemá příliš nápadů, a tak se tomu tak tak vyhnu. Před polednem přicházejí už všichni a můžeme vyrazit. Do Karlových Varů je to co by kamenem dohodil, a tak nepociťujeme potřebu spěchu. Na rozdíl od Pedra, který jako obvykle spěchá domů.

Podle toho taky vypadá naše pádlovací aktivita. Kvetoucí Pampeliška si opět sedá dozadu, protože se nechce na lodi nudit. To mi umožňuje oddávat se opalování, pískání na píšťalku, fotografování kormidelnice a dalších lodí. Mezitím nás dojíždí Šuri s Luckou a Dan s Klárou a Zuzankou. Šuri se sice nejprve snaží něco vysvětlovat Lucce, ale pak se k nám připojí a soulodíme až ke Svatošským skalám. Mezitím stačí Zuzanka přejít ze své lodi do naší a zpět. K Šurimu už se jí moc nechce, jelikož je to moc daleko od bezpečí u rodičů. Při přelézání si jen tak šlape na bort lodi a s lodí to ani nehne. Taky to někdy zkusím.

U Svatošských skal nepotkáváme nikoho známého, ani Lakmuse, který vyjel už láno s horolezeckým vybavením, že si ještě trochu zaleze. Vypadá to, že už zase všichni odjeli. Vyhlížejíce naše lodi, přejedeme nejlepší parkovací místa a musíme se tak vracet pár metrů proti proudu, při té příležitosti musím dnes poprvé hrábnout pádlem do vody.

Chvilku si lezeme po skalách, hlavně Šuri a Kvetoucí Pampeliška. To vypadá tak, že nejprve vylezou kus nahoru, pak se kouknou dolů a s překvapením zjistí, že neví, jak se dostat dolů. naštěstí to všichni přežijí bez úhony. Mezitím nás dojíždějí zbylé dvě lodě, Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií a Šedý Vlk s Davidem. Jsme tu ještě chvilku s nimi, myslíce si, že bychom dál mohli jet společně. Ale Velký Grizzzly se Sněhovou Lilií se vydávají někam nahoru nad skály, a tak se nám nakonec nechce na ně čekat.

Vydáváme se tedy dál naším lážo tempem, navrhl jsem sice Kvetoucí Pampelišce, jestli nechce vzadu vystřídat, ale ona mi jen ze zdvořilosti odpověděla, že tedy kdybych moc chtěl, tak mne dozadu pustí, ale jinak ne. Zanedlouho nás Sněhová Lilie s Velkým Grizzzlym dojíždějí, usilovně pádlujíce. Volají na nás, že musí spěchat, jelikož Sněhová Lilie má u sebe Tondovy klíče od auta a někdo jí volal, chtěje je asi získat. Dáváme se tedy taky do pádlování, pro dnešek je to opravdu nezvyklá námaha. Začátek Karlových Varů je už nedaleko, a tak naše úsilí netrvá dlouho.

Jsme již netrpělivě očekáváni, Sněhová Lilie dává Tondovi klíčky a řidiči vyrážejí pro auta. Zatím vynášíme lodi, čistíme je a odvazujeme úvazy. A hlavně svačíme po dlouhém vysilujícím dni. Šuri a spol přitáhli z města pro Pedra plechovku piva, ale nestačili mu ji dát před odjezdem a teď už ji nemůže vypít, jelikož bude řídit auto. A to ji Šuri obětavěě vláčel v igelitovém pytlíku za lodí, aby příliš nezteplalo. Teď ji musíme vypít my. Šuri to zkouší nějakou slámkou, nečekaje, až vyndám plecháček, to pro mne teda není.

Přijíždějí řidiči, a tak můžeme naložit lodě a vydat se na cestu do Prahy. V loděnici jsme před šestou a v šest nás veze Alešek směrem domů. Kvetoucí Pampelišku někam na autobus ke koleji, nakonec nás oba vyhodí na tramvajové smyčce v Hostivaři. Ještě se stavíme v krámě, kde si každý kupujeme něco k jídlu a pak už se rozlučujeme a jdeme každý svou cestou.

Původně jsem si myslel, že stihnu napsat tento deníček ještě dnes, ale realita byla taková, že jsem nebyl schopen ničeho, ani sbalení se na Jarní školu a šel jsem místo toho spát.